

Szeged ünnepli a hatvanéves polgármestert.

(Saját tudósítónktól.) Hétfőn, április tizenhetedikén lesz Lázár György dr, a város országos hírű, polgártársainak legharmonikusabb szeretetétől és becsülésétől övezett polgármestere hatvan éves. Egy hét mulva kettős ünnepen fogja Szeged polgársága az elismerés és hála adóját leróni kiváló vezére előtt és ezzel irányt mutat annak a történetírásnak, amely annak a hét esztendőnek eseményeit fogja az utókor számára megörögzíteni, amely alatt Lázár gazdagabbal-gazdagabb alkotásokkal gyarapította Szeged közéletét, növelte erejét, súlyosította tekintélyét. Azzal a nappal, amikor Lázár elhagyta a képviselőházat és azzal, amikor megkezdte a városházán diadalmas és gazdag munkásságát, új korszak kezdődik az izmosan előretört Szeged életében, amelynek karakterisztikumát a fokozódó munka, a közügyek iránt való érdeklődésnek szélesebb rétegekben való fölkelése, az európerség felé való győzedelmes haladás adják meg.

Ha betetőződnének azok az alkotások, amelyeknek alapját a polgármesterrel az élén szorgos és munkás kezek vetették meg, a szőke Tisza partján egészen mássá, újjá, népesebbé, szebbé, élettől duzzadóbbá és hatalmasabbá alakul ki Szeged, amelytől a régihez, a kicsinyhez, a patriarchálishoz, a száz négyszög méterre széphez már csak az ólomszárnyú emlékezés jár vissza.

Az izmos, a szárnyas munka betetőzéséhez közeledik. Mielőtt az új épület ormára kitűzhetnék a győzedelmes lóbogót, a ritka

szép évforduló megállásra késztet az előtt az ember előtt, aki az új műnek, a nagy műnek fáradhatatlan tervezője, a megépítés munkájának sosem csüggedő, első részese volt.

Lázár György dr, polgármester hétfőn tölti be eredményekben gazdag életének hatvanadik évét. Az egész városra kedves ünnepen a százhuszezer lakosu Szeged meleg szeretettel, bensőséges örömmel köszönti a hatvan éves, fiatal polgármestert.

Lázár György dr, polgármestert a nevezetes évforduló és nevenapja alkalmából egy hét mulva ünnepli a város polgársága. Az eddig megállapított program szerint április huszonharmadikán, délután hat órakor gyülekezik a polgárság az ipartestület háza előtt, a Gizella-téren. Innen négyszáz fáklya és hétszáz lampionnal fölvonulnak a Tisza Lajos-köruton, a Takaréktár-utcán végig, a Széchenyi-téren a Kárász-utca torkolatáig, majd a Széchenyi-tér déli részén a Prossnitz-féle ház, Tóth Péter-ház és bérház előtti városháza elé. A menet kísérésére a dalosköröket és a szegedi zenekarokat kéri föl. Ezalatt a hatóság tagjai és a városatyák a közgyűlési terembe gyűlnek, hova a polgármestert küldöttségileg meghívják. Itt a polgármestert a közigazgatási pályán vele karöltve működők részéről Rósa Izsó dr, ügyvédi kamarai elnök fogja üdvözölni. Szeged város polgársága nevében a Széchenyi-térről Jászai Géza apátplébános és a tanya lakos-

sága részéről Papp István gazdálkodó mond üdvözlő beszédet. Ezután az egyesült daloskörök a Szózat-ot éneklék el s vele a törvényhatóság polgárságának ünnepélye véget ér.

A jövő év tavaszán lesz hét esztendeje, hogy Lázár György dr-t szülővárosának törvényhatósága nagy lelkesedéssel polgármesterré választotta s azóta a közbizalom csak fokozódott iránta. Lázár György dr Szegeden született, a felsővárosban, 1851 április tizenhetedikén. Már fiatal jogász korában élénken érdeklődött a város közigazgatása iránt s Mikszáth Kálmán „a kis okos“-nak hívta. A nagy író még az árvíz előtt megjósolta, hogy valaha Lázár György lesz Szeged város polgármestere. Ügyvédi oklevelet szerezvén, 1877-től ügyvédi gyakorlatot folytatott s mint ilyen, titkára volt a szegedi ügyvédi kamarának. Az árvíz idején, mint tartalékos hadnagy részt vett a mentési munkálatokban s meg is van öröklítve Vágó Pál árvízkepén. 1884 április harmadikán lépett Szeged város közigazgatásának szolgálatába, mint városi tisztifőügyész. Ugyanekkor alelnöke lett az ügyvédi kamarának. A híres kriminalista híreben állott fiskálisból a város főfiskálisa lett egészen 1891 november huszonötödikéig, amikor helyettes-polgármesterré és közművelődési tanácsossá választották. Az öreg Pálffy Ferenc polgármester mellett már akkor ő vitte a város ügyeit s oly népszerűsége tett szert, hogy 1898 április huszonhetedikén, Tisza Lajos halála után, megválasztották Szeged város első kerületének országgyűlési képviselőjévé. Mint a város követe roppant sokat dolgozott Szegedért s Pálffy Ferenc lemondása után, rajongó szeretet és közbizalom hívta őt meg a polgármesteri székbe. 1904 április huszonhetedikén választották meg polgármesterré, legutóbb pedig 1908 április huszonegyedikén, a tisztújításon, amikor ellenjelöltje nem is volt. Hasábos írás kerülne ki csak abból, hányféle egyesületnek, társulatnak és körnek a diszelnöke, teszteletbeli elnöke és elnöke. Egy ízben miniszteri, két ízben királyi elismerést ka-

visszatérni veled s ott lakni egy dombon, fehér házban, két kert között! Lábam ma elefántcsontból valók. Nézd. Akkor szoktam meg, hogy hennével tegyem őket ragyogókká s festékkel vörösíttetem sarkamat. Szegény szomorú lábaim!

— Ki festette őket?

— Jasmina, az én kis fekete néger leányom, egy imádatos teremtés, akit mindig sajnálok. Kecses és finom volt, mint egy nádshál; vakító mosolygása rávilágított arcára, mely halottas volt, mint Proserpiné. Mindig zöldben és feketében jártam, hajzata a la egyiptienne s vérszínű mellényén ezüst meg zománcos gombok voltak. Olyan eleven formái voltak, hogy mikor járt, még a széles futa alól is áttűntek izmai, mint elázott fehérnemű alól. Belészeretett Aldo fivérembe s ritkábban mosolygott, de cirógató szemei megszépültek. A könnyek olyanná tették, mint a kohólfesték.

— S Aldonak nem tetszet a fekete Vénusz?

— Igazat megvallva, nem nagyon jártam utána. Aldo imádtatja magát. Mindenki úgy tartja, hogy ő egy fiatal száműzött isten. De gyönyörűséggel hallgatta a leány hosszú meséit, miket nem értett. Jasmina melodikus hangon beszélt, ahogy a madár csicserreg a ligetben. Nekem is gyönyörűségemre volt. Azt hiszem, egyszer mesemondás ürügyével szerelmet vallott néki. Nagyon sokszor ismételte: Aini! „én szemem!“ és Rohadiali! „én lelkem!“ Egyik éjszaka keresztbefeküdt az ajtaja előtt, hogy keresztülmenjen rajta. Aldo nevetve átugrotta. Nem mozdult reggelig a leány. A ház teleivódott szerelmmel. A levegőt nem lehetett belélegzeni, annál is inkább, mert mindig a nyakunkon hordoztuk azokat a narancsvirág-ékeket, miket a zsidók csinálnak s amik kétszerháromszor körülfutnak a nyakon. Olyan

erős illatuk van, hogy örökös bódulatban éltem.

Ragyogott a kéjtől, amint beszélt, amint mosolygott s látta a térdére ereszkedve azt a bronzarcot, amelyet mintha már látott volna egy fantasztikumban hatalmas arab csődörön, fehér szatinruhában, harc lármája és puskaforogtatás közben, por és füst erős felhőjében, lent, a Mitidzsában, egy ünnep este, a lakmározás előtt, melyet a harcok faj sátraiban rendeztek.

— Szüzesség bódulatában? — kérdezte a férfi kissé rekedt hangon, mosolygásra huzva el fogáról az ajkát.

— Talán igen, talán nem, Aini! — suttogta Isabella, félig behunyva szemhéjait, miket feketébe vont antimónnal, mint a mór asszonyok. S oly bizonyos volt amannak a gyötrődése felől, hogy érezni vélte térdein a vad fájdalom súlyát. S alattomban már készítette elő testét a gyilkos vágyakozás előrelátható kitörésére.

— Tetszett néked Ámár?

— Egy ismeretlen fiatal herceg tetszett nékem, akihez képest az Ámár minden gráciája csepürágók és kötéltesók gráciája volt. A pusztából jött, hosszú damaszkozott puskájú lovasokkal, — a legszebb lovak, amiket valaha láttam, sörényük, farkuk a szélnek s apró csöngettyűik és amulettjeik csengtek-bongtak! A Szaharából jött. Tarkabarka kísérete öltözve, himzetlen, egyszerű hér gyapjuba burkolva; alig lehetett látni tőle kengyelbe tett sarkantyutlan csizmáit és keztyűtlen kezét, amelyben úgy fogta a gyeplőt, mint a gyerekleány a szalagot, mikor hajába köti. Paripája azok közül való volt, miket az arabok az árnyékban szálló galambhoz hasonlítanak, fekete, mint Lunella hugocskám haja, olyan fekete, hogy kék és

lila reflekszek futottak a vékonyán, mint a változó selyemben a moár. Melyiknek volt szebb szeme: a lónak, vagy a lovasnak?

Gonosz szünetet tartott s az orrcimpái reszkettek titkoltan alattomos arcán, melyre szemöldökei visszatartó árnyékot dobtak. Szíve édességes borzalomtól remegett, mert szerelmese megmozdította fejét, mintha közelebről akarná nézni. Párnáktámasztotta felsőteste ahogy kidomborodott, a férfi látta alulról az állát, melyet a majolikapadló visszaverődése megvilágított és beszédes szá-jában a foghust és a fogakat, miken frissen nyílt kagyló nedvessége gyöngyözött.

— Még most, hogy rá gondolok, sem tudnám megmondani. S a lovas vajjon ifju volt-e, vagy annak öltözött szűz? Szem ki se találta volna, ha nem látta volna, milyen könnyedén parancsolt ez a csupa gyöngédesség a hatalmas paripának. Valami vakmerő és okos, nemes és lágy, gondolkodó és álmodozó volt ebben a forró fejedelmi sápadtságban. Ki volt ez a pusztaság küldötte? Mikor közel ért hozzánk, nagyszerű szökellel megcsinálta az arab lovasok csodálatos bravurját, melynek a régi idomítványon ballottade a neve. Kiáltozásunkra el-kacagta magát s a bársonnyeregbe visszabukva, megállította a pompás állatot. Aztán sebesen lehajolt s megcsókolt arcon, mintha az övé lennék.

Megint úgy kiáltott, mint akkor, mert szerelmese egy észrevétlen mozdulattal, mintegy feléje sikolva, vállon kapta kemény két kezével.

— Aini! Aini! a fivérem volt, Aldo, akit egy sejk meghitt vadászatra! A kísérettel jött vissza. Ah, ne bánts, Aini! De, de, bánts, törj össze, tégy velem, amit akarsz! Igen, még, erősebben! Tied vagyok, a tied! Itt vagyok, egészen...

Fordította *Cavallero*.